

Estland og Letland om overholdelse af menneskerettighederne i disse lande. Det glæder jeg mig til.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Undskyld, hr. formand, men hr. Keld Albrechtsen og jeg havde lige en lille diskussion, fordi jeg før fik et spørgsmål fra hr. Keld Albrechtsen, hvor jeg nu ikke kunne læse, hvad jeg havde skrevet om det, og hvor jeg så prøvede at minde ham om det for at finde ud af, hvad det var, han havde spurgt mig om, men det kunne han ikke huske.

Selvfølgerlig må det være et krav, at menneskerettighederne skal overholdes. Det kan jeg ikke forestille mig at der er nogen der overhovedet vil sætte spørgsmålstegn ved. Der er da ingen idé i at komme rendende med en Amsterdamtraktat, hvori menneskerettighederne er understreget, for derefter at sige: I øvrigt behøver de lande, der skal søge om optagelse i EU, ikke at leve op til dem.

Meningen med at indskrive dem i den traktat – og det ved hr. Keld Albrechtsen lige så godt som jeg – var jo frygten for, at nogle af styrerne i Øst- og Centraleuropas tidligere diktaturstater måske ikke var ændret nok, altså i det grundliggende. Derfor var man enig om, at forudsætningen for, at de kunne komme med, var, at man også kunne smide dem ud igen, hvis de vendte tilbage til nogle gamle vaner. Og med den melding ville det da være fuldstændig grotesk at give nogle af de baltiske lande et løfte om, at de kan komme med i EU, på et tidspunkt, hvor de undertrykker menneskerettighederne for en større befolkningsgruppe derovre.

Hvis hr. Keld Albrechtsen vil sove bedre i nat på grund af det, vil jeg da gerne give den melding, at for CD er det en selvfølge, at forholdene for det russiske mindretal – der jo ikke er så lille igen – skal være i orden, når man bliver medlem af EU. Men jeg kan simpelt hen ikke forstå, at der er nogen, der kan sætte spørgsmålstegn ved det, for det er da en selvfølge; vi kan jo ikke have udemokratiske lande i Fællesskabet.

Det, hele Fællesskabet bygger på, er jo et forsøg på at værne demokratiet og de demokratiske nationer mod andre, der vil noget andet. Svaret på den historiske arv, der viste, at diktaturet i Tyskland osv. førte til Anden Verdenskrig, var jo netop et forsøg på at oprette et fællesskab, hvor demokratiske nationer skulle stå

sammen for at forsvare de enkelte landes ret til fortsat at være demokratiske. Og så kan vi jo ikke have folk med, som undertrykker mindretal i den grad, som man kan frygte vil ske i de baltiske lande.

Men når jeg ikke gjorde mere ud af det før, men altså gør det nu, er det, fordi jeg tog det som en selvfølge og ikke kunne forestille mig, at nogen ville argumentere anderledes.

Elisabeth Arnold (RV):

Samarbejdet om retlige og indre anliggender i EU er beskrevet i en række aftaler og konventioner, hvoraf en del er blevet diskuteret meget her i dag, f.eks. Schengenkonventionen og Dublinkonventionen og Europol og Eurodac osv.

Ikke alle er trådt i kraft og ikke alle områder er dækket af konventionstekster endnu, men formålet har hele tiden været samarbejde om kriminalitetsbekæmpelse og bekæmpelse af illegale grænseoverskridelser i et geografisk område, hvor der i øvrigt er fri passage over landegrænserne for varer, tjenesteydelser, kapital og personer.

Jeg anerkender den diskussion, der tidligere har været om, hvorvidt det oprindeligt var arbejdskraft eller personer, der var inddraget, og det var ganske rigtigt arbejdskraft. Men det er jo på det seneste blevet udvidet, idet man siger, at folk, der kan forsørge sig selv, og som f.eks. medbringer deres pension, er der ingen grund til ikke at byde velkommen i de andre lande, ingen grund til ikke at byde velkommen på tværs af grænserne.

Så formålet har hele tiden været, at man skal kunne forsørge sig selv, når man passerer disse grænser, og det begreb er vi fra radikal side godt tilfredse med nu er blevet udvidet.

Når konventionsinstrumentet er valgt som reguleringsmekanisme, er det jo, fordi samarbejdet om retlige og indre anliggender hidtil alene har været mellemstatsligt og derfor foregår uden medvirken af de overnationale EU-institutioner. Denne samarbejdsform medfører da også, at der i en vedtagelse skal være tale om enstemmighed, og det vil sige, at alle medlemslandene skal være enige, før der kan tages yderligere skridt.

Det er også en af grundene til, at der har været stor langsommelighed i gennemførelsen af de forskellige instrumenter. F.eks. blev Dublinkonventionen, så vidt jeg husker, skrevet under i 1989 og 1990, men er først trådt i kraft her i efteråret 1997, og det skyldes altså, at rati-